

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania R.A.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Rybniku
o prawo do emerytury górniczej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 17 października 2023 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 18 października 2022 r., sygn. akt III AUa 2052/21,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**II. zasądza od R.A. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń
Społecznych Oddziału w Rybniku kwotą 240,00 (dwieście
czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

D.S.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 maja 2015 r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Rybniku odmówił ubezpieczonemu R.A., na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawa do emerytury górniczej, ponieważ po uprawomocnieniu się decyzji odmownej z dnia 19 kwietnia 2007 r. wnioskodawca nie przedłożył żadnych nowych dowodów mających wpływ na prawo do świadczenia. Następnie decyzją z dnia 26 czerwca 2015 r. organ rentowy zmienił wcześniejszą decyzję z dnia 20 maja 2015 r. i odmówił ubezpieczonemu prawa do

emerytury górniczej na podstawie art. 50a ustawy emerytalnej, wskazując w uzasadnieniu, iż ubezpieczony nie udokumentował wymaganego co najmniej 25-letniego okresu pracy górniczej łącznie z okresami pracy równorzędnej, a jedynie 20 lat, 6 miesięcy i 26 dni pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1 tej ustawy.

Wyrokiem z 14 stycznia 2019 r. Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku oddalił odwołanie oraz od Skarbu Państwa na rzecz adwokat K.J. kwotę 73,80 zł, w tym podatek VAT tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Sąd Okręgowy, wykorzystując dowód z opinii biegłego z zakresu emerytur i rent, który na podstawie zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego, akt osobowych ubezpieczonego, zeznań świadków, dokonał hipotetycznego wyliczenia ilości dniówek w wymiarze półtorakrotnym dla ubezpieczonego za okres od 17 listopada 1978 r. do 31 grudnia 1983 r. przy uwzględnieniu, że ubezpieczony wykonywał pracę kolejno na stanowiskach: od 17 listopada 1978 r. jako ładowacz pod ziemią, od 1 stycznia 1981 r. jako konwojent maszynisty pod ziemią, od 1 lipca 1983 r. jako maszynista lokomotyw pod ziemią. Zgodnie z obliczeniami biegłego po odtworzeniu hipotetycznej ilości dniówek staż pracy ubezpieczonego na prawo do emerytury górniczej wyniósł 21 lat, 9 miesięcy i 6 dni.

Po rozpoznaniu apelacji ubezpieczonego wyrokiem z 13 czerwca 2019 r. (sygn. akt III AUa 697/19) Sąd Apelacyjny w Katowicach uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gliwicach Ośrodkowi Zamiejscowemu w Rybniku, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej. W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny wskazał, że zarzuty ubezpieczonego, który domagał się odtworzenia ilości dniówek przodkowych jedynie z lat 1978-1983 nie mogą być oceniane jako nieistotne. Skoro Sąd pierwszej instancji zdecydował się na hipotetyczne odtwarzanie ilości dniówek przodkowych w drodze opinii biegłego, także za okres, za który istnieją zestawienia takich dniówek sporządzonych przez kopalnię, to konstrukcja przyjęta przez biegłego wywołała potrzebę oceny twierdzeń skarżącego również za okres po 3 grudnia 1983 r.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 15 września 2021 r., Sąd Okręgowy w Rybniku oddalił odwołanie oraz nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Rybniku kwotę 258,30 zł, w tym 23% podatku VAT tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego udzielonego z urzędu. Sąd pierwszej instancji zwrócił się do biegłej z zakresu emerytur i rent o wydanie opinii na okoliczność z jaką datą ubezpieczony nabyłby uprawnienia do emerytury górniczej, przy uwzględnieniu dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, przy założeniu, że ubezpieczony od 17 listopada 1978 r. do 31 grudnia 1979 r. przepracował wszystkie dniówki półtorakrotne, a od stycznia 1980 r. przepracował taką ilość dniówek półtorakrotnych jak w zaświadczeniu z dnia 21 stycznia 2016 r., a w drugim wariancie, że przepracował wszystkie dniówki półtorakrotne do 31 grudnia 1980 r., a od 1 stycznia 1981 r. do 2 maja 1997 r. przepracował 1644,03 dniówek półtorakrotnych. Zarówno w I wersji jak w II wersji okres pracy górniczej jest niższy niż 25 lat. Okres składkowy z przelicznikiem 1,5 wynosi 17 lat, 4 miesiące i 17 dni. Okres składkowy z przelicznikiem 1,8 wyliczony przy założeniach jak w I wersji wynosi 21 lat, 2 miesiące i 19 dni. Okres składkowy z przelicznikiem 1,8 wyliczony przy założeniach jak w II wersji wynosi 21 lat, 9 miesięcy i 2 dni. W ocenie Sądu Okręgowego ubezpieczony nie spełnia warunku dotyczącego wymaganego stażu pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1 ustawy emerytalnej. Sąd pierwszej instancji wskazał, że nawet jeśli by przyjąć, że ubezpieczony przepracował 100% dniówek półtorakrotnych w całym spornym okresie, to według wyliczeń biegłej z zakresu emerytur i rent okres pracy górniczej wyniósłby 21 lat, 9 miesięcy i 2 dni.

Po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji ubezpieczonego Sąd Apelacyjny w Katowicach, wyrokiem z dnia 18 października 2022 r., oddalił apelację, zasądził od odwołującego R.A. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Rybniku kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym oraz przyznał ze środków Skarbu Państwa - Sądowi Okręgowemu w Rybniku na rzecz adwokat K.J. kwotę 240 zł zawierającej podatek VAT w wysokości 23%, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonemu R.A. z urzędu w postępowaniu apelacyjnym. Sąd Apelacyjny przyjął ustalenia poczynione przez Sąd I instancji jako własne. Sąd I instancji

zasadnie przyjął do wyliczenia stażu pracy górniczej wnioskodawcy założenie, iż do dnia 31 grudnia 1980 r. przepracował on wszystkie dniówki półtorakrotne (co jest zgodne z wyjaśnieniami samego ubezpieczonego), a w okresie od 1 stycznia 1981 r. do 2 maja 1997 r. przepracował on 1.644 takich dniówek (co jest zgodne z wykazem przedstawionym przez Kopalnię). Zatem wykorzystując w tym celu dowód z pisemnej opinii biegłej sądowej z zakresu emerytur i rent H.P. z dnia 20 lipca 2021 r. „Sąd Okręgowy trafnie przyjął, że - przy uwzględnieniu powyższych założeń - staż pracy górniczej ubezpieczonego wynosi jedynie 21 lat, 9 miesięcy i 2 dni, przy założeniu, iż przy zamianie na miesiące wykazanych dniówek górniczych zaliczanych w wymiarze półtorakrotnym przyjmuje się za miesiąc pracy górniczej - 22 dniówki, a w odniesieniu do okresu sprzed 1 stycznia 1981 r. - 25 dniówek. Sąd I instancji trafnie przyjął, że ubezpieczony nie dysponuje odpowiednim stażem pracy górniczej, warunkującym nabycie prawa do emerytury górniczej.

W skardze kasacyjnej z dnia 24 stycznia 2023 r. pełnomocnik ubezpieczonego zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 października 2022 r. w całości, zarzucając naruszenia przepisów postępowania mogącego mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 386 § 4 k.p.c. - przez jego niezastosowanie, mimo że zdaniem skarżącego było to zasadne - w związku z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. Podnosząc powyższy zarzut wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz o uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygn. akt: IV U 151/20, zniesienie postępowania w obu instancjach i przekazanie sprawy do Sądu Okręgowego w Rybniku Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik ubezpieczonego wskazał, że w sprawie istnieje istotne zagadnienie prawne polegające na konieczności uściślenia w jakim dokładnie zakresie Sądowi II instancji przysługuje uprawnienie do oddalenia wniosku dowodowego strony, w kontekście zagrożenia jakie wypływa z pochoptego oddalenia takiego wniosku dla zaufania obywateli wobec wymiaru sprawiedliwości. Jest *notorium* powszechnym, że sprawa ta budzi wiele emocji i trudności interpretacyjnych w orzecznictwie, stąd

należy ocenić, że bezcenne będzie zabranie w tej kwestii głosu przez Sąd Najwyższy. Kolejnym istotnym zagadnieniem prawnym, uzasadniającym wniesienie skargi kasacyjnej, jest potrzeba wypowiedzenia się Sądu Najwyższego o tym, w jakim zakresie, nawet przy występowaniu w sprawie profesjonalnego pełnomocnika z urzędu, Sąd ma obowiązek z urzędu brać pod uwagę kwestie wiarygodności świadków, wynikające z istniejących pomiędzy nimi a stroną sporów politycznych, nawet zamierzalnych. Ta kwestia, zdaniem skarżącego, w coraz bardziej podzielonym społeczeństwie, będzie miała w najbliższych latach coraz większe znaczenie, a wydaje się że Sądy powszechne nie dostrzegają jej wcale.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a na wypadek przyjęcia skargi do rozpoznania - o jej oddalenie oraz o zasądzenie na rzecz organu rentowego w każdym z powyższych przypadków kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wywiedziona w niniejszej sprawie nie kwalifikuje się do przyjęcia – celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i

procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Podkreślenia wymaga także, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyslać (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 maja 2022 r., I USK 434/21, Legalis nr 2740849).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w niniejszej sprawie oparty został na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Należy więc przypomnieć, że powołując się na przesłankę, jaką jest istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, należy w uzasadnieniu wniosku sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń; 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu; 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne

(a zatem poważne) wątpliwości. Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sądem Najwyższym, a ustalonym przez sąd II instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (zob. wyrok Sądu Najwyższego: z 3 lutego 2012 r., I UK 271/11, Legalis; postanowienia: z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, Legalis; z 27 lutego 2019 r., I CSK 447/18, Legalis; z 28 stycznia 2021 r., III PSK 19/21, Legalis). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, Legalis; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, Legalis; z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07, Legalis; z 20 lutego 2019 r., IV CSK 351/18, Legalis; z 12 lutego 2021 r., IV CSK 437/20, Legalis; z 9 marca 2021 r., III CSK 219/20, Legalis). Ponadto "istotne zagadnienie prawne" jest istotne w tym znaczeniu, że nie było dotychczas rozważane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a zatem jego rozstrzygnięcie miałoby znaczenie dla praktyki orzeczniczej sądów - tylko wtedy wykazany zostałby publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej, której podstawowym celem jest wkład w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni (postanowienia Sądu Najwyższego: z 3 kwietnia 2008 r., II PK 351/07, Legalis; z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 585/17, Legalis i z 18 maja 2018 r., IV CSK 618/17, Legalis). Istotne zagadnienie powinno się charakteryzować "nowością", która uzasadniałaby potrzebę jego analizy ze strony Sądu Najwyższego (T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1–458¹⁶. Tom I. Wyd. 2, Warszawa 2023). W rozpoznawanej

sprawie pełnomocnik ubezpieczonego nie wskazał żadnego istotnego zagadnienia prawnego, w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., nie przywołał żadnego przepisu prawa, którego miałyby to istotne zagadnienie dotyczyć, nie przedstawił też niezbędnej argumentacji prawnej w tym zakresie.

Należy przy tym zwrócić uwagę, że w skardze kasacyjnej wskazano jedynie zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. W sytuacji, gdy skarga kasacyjna nie zarzuca obrazy jakiegokolwiek przepisu prawa materialnego, stanowiącego podstawę wyrokowania sądu odwoławczego, to w konsekwencji nie jest możliwa ocena, czy naruszenie przepisów prawa procesowego wskazanych przez nią w podstawie kasacyjnej mogło mieć - rzeczywiście - istotny wpływ na wynik sprawy, czego wymaga przepis art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. Nie chodzi przy tym o czysto teoretyczną możliwość takiego wpływu, lecz o wykazanie, że w okolicznościach danej sprawy ten wpływ był (mógł być) realny, a można to stwierdzić dopiero wówczas, gdy w skardze zostanie podniesiony adekwatny w konkretnych okolicznościach faktycznych zarzut obrazy prawa materialnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 24 marca 2022 r., II USKP 168/21, Legalis nr 2762128). Poza tym, Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną skierowaną w stosunku do wyroku Sądu II instancji, a nie Sądu pierwszoinstancyjnego. W rozpoznawanej sprawie zaskarżony wyrok Sądu II instancji oddalił apelację, uznając ją za bezzasadną – strona skarżąca, uznając to stanowisko za naruszające przepisy, powinna w tym zakresie przede wszystkim konstruować zarzuty, próbując podważyć decyzję podjętą przez Sąd odwoławczy. Tym bardziej, że co do zasady, podstawowym sposobem rozstrzygnięcia Sądu II instancji, w wypadku ewentualnej zasadności zarzutów apelacji, powinno być orzeczenie reformatoryjne, którym Sąd drugiej instancji zastąpi orzeczenie sądu pierwszej instancji (art. 386 § 1 k.p.c.). Natomiast nierozpoznanie istoty sprawy, w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c., jest wadliwością rozstrzygnięcia polegającą na wydaniu przez Sąd I instancji orzeczenia, które nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, bądź zaniechaniu zbadania przez ten sąd materialnej podstawy żądania, albo merytorycznych zarzutów stron z powodu bezpodstawnego przyjęcia, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie. Nierozpoznanie istoty sprawy zachodzi

także w przypadku dokonania przez Sąd I instancji oceny prawnej żądania bez ustalenia podstawy faktycznej, co wymagałoby poczynienia kluczowych ustaleń po raz pierwszy w instancji odwoławczej. W takiej sytuacji uzasadnione jest uchylenie orzeczenia ze względu na respektowanie uprawnień stron wynikających z zasady dwuinstancyjności postępowania sądowego. Oceny tego, czy Sąd I instancji rozpoznał istotę sprawy, dokonuje sąd odwoławczy po przeanalizowaniu żądań pozwu (wniosku) i przepisów prawa materialnego, stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, nie zaś na podstawie ewentualnych wad postępowania wyjaśniającego, w tym w szczególności wad polegających na poczynieniu wadliwych czy niekompletnych ustaleń faktycznych. Ponadto ewentualna odmienna ocena prawna sądu odwoławczego, nawet jeśli łączy się z potrzebą przeprowadzenia uzupełniającego postępowania dowodowego, nie upoważnia do przypisania sądowi I instancji nierozpoznania istoty sprawy, a może jedynie dowodzić, że - zdaniem sądu odwoławczego - sprawa została rozpoznana nieprawidłowo. Również niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności faktycznych i zagadnień materialnoprawnych nie jest równoznaczne z nierozpoznaniem istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c.

Pamiętać przy tym należy także, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Oznacza to niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przepis art. 398³ § 3 k.p.c. wprawdzie nie wskazuje *expressis verbis* konkretnych przepisów, których naruszenie, w związku z ustalaniem faktów i przeprowadzaniem oceny dowodów, nie może być przedmiotem zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną, nie ulega jednak wątpliwości, że obejmuje on art. 233 k.p.c., bowiem właśnie ten przepis określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów. Oznacza to, że spór o ocenę poszczególnych dowodów i ustalenie stanu faktycznego nie może być przenoszony do postępowania przed Sądem Najwyższym, który jest związany - zgodnie z

art. 398¹³ § 2 k.p.c. - ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Z uwagi na ograniczenia wynikające z art. 398³ § 3 k.p.c., o zasadności skargi kasacyjnej nie może w żadnym razie świadczyć kwestionowanie ustaleń faktycznych lub oceny dowodów sądu drugiej instancji, w tym przez sformułowanie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c., również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. oraz 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

D.S.

(r.g.)